

Τέ μαρμαρὸς καὶ λύπη !
καὶ ὁ Δὲ Κάστρος λείπει.

Κι' ὁ Δὲ Κάστρος ὁ καυμένος
ταξιδεύει γιὰ τὸ γένος,
καὶ τὸν κόσμον τριγυρνᾷ...
Ὅλοι θαυμασμὸ τοῦ δείχνουν,
κι' ἄνθη μπόλικά τοῦ ρίχνουν
σ' ὅποιο μέρος κι' ἂν περνᾷ.

Τῆς Ἀθήνας μας οἱ δρόμοι
ἐπεθύμησαν, ὦ κόμη,
τῇ λιγνῇ σου ὠμορφιά.
Ὡ ἀθάνατε Καστέλα,
γρήγορα καὶ πάλι εἰλα
'στὴν κελὴ μας συντροφιά.

Δελτίον ἐξωτερικόν, καὶ καθαρῶς πολιτικόν.

Σουλάτσο πάλι κάνουνε τῆς γῆς οἱ βασιληάδες,
ὁ ἓνας πῆρε τὸ βοριά κι' ὁ ἄλλος τὸν σορόκο.
Ἄλλοι μὲ σχέδια γυρνοῦν καὶ κάποιαις πονηράδες,
κι' ἄλλοι γιὰ νὰ πληρώσουνε τῆς βίζιταις μὲ τόκο.
Πῆγαν 'στὸν Ἰσχυλ οἱ δὴ τ'ρανοὶ ρηγάδες νὰ τὰ 'ποῦνε,
μονάχοι τους ἐκλείστηκαν, ἔβαλαν τὸν σύρτη,
κι' ὁ Ἱμπριάλος ἔλεγε τοῦ Γερμανοῦ νὰ δοῦνε
μὴν πάρουν μὲς 'στὴ συντροφιά ἢ κλέφτη ἢ ἀγύρτη.

— Πολλοὶ μὲ τρόπο θέλουνε νὰ 'μποῦν 'στὴ συντροφιά μας,
οἱ Ἰσπανοί, οἱ Ἱταλοί, οἱ Τοῦρκοι οἱ καυμένοι,
γιὰ νάχουν κάποιον πάτημα μὲ ἔξοδα 'δικά μας...
ὅλοι κελοὶ καὶ ἄξιοι καὶ ὅλοι τιμημένοι.
'Αλλὰ δὲν μᾶς χρειάζονται, ἂς μὴ τοὺς ἀρνηθοῦμε,
ποῖος ξέρει πῶς γυρίζουνε τὰ πράγματα μιὰ μέρα...
— Ἄλλ', ἀδελφέ μου, ἀπ' αὐτοὺς πολλὰ δὲν καρτεροῦμε,
καὶ ἂς τοὺς δίνουμε καιρό. — Θὰ 'δοῦμε παραπέρα.

Κι' ἐνῶ αὐτοὶ τὰ ἔλεγαν, εἶχαν πολλοὶ καρφώσει
'στὴν κλειδαρότρυπα κρυφὰ τὰ μάτια τους νὰ 'δοῦνε
μὴ 'στῆς ἀγάπαις ἔξαφνα κανένας τους θυμώσει,
καὶ τότε τὰ χρεώγραφα μὲ σκόντο θὰ πουλοῦνε.
Καὶ ἄλλοι ποῦχανε ταῦτις 'στὸν τοῖχο κολλημένα
εἶπανε πῶς κι' ὁ Μόσχοβος 'στὴ συντροφιά ἐκείνη
ζητοῦσε νάμπη καὶ καλά, μὰ ταῦρε θολωμένα,
κι' ἀπ' τὴν Τουρκιὰ παραίτησι τοῦ ἔλεγαν ἂν δίγη.

Κι' οἱ δὴ ρηγάδες ἔφυγαν πολὺ ἄχαπημένοι,
ὁ Βίσμαρκ ὅμως στερεαῖς δὲν βλέπει τῆς δουλειᾶς του,
θέλει αὐτὸς τὸ κάθε τί νὰ λύνη καὶ νὰ δένη,
καὶ τότε εἶναι μοναχὰ ἀπάνω 'στῆς χαρᾶς του.
Λοιπὸν γιὰ τοῦτο μόνος του θὰ πᾶη νὰ γνωρίσῃ
τὸν ἄξιό του συνάδελφο καὶ τίμιο Καλινόκυ,
καὶ τούτῃ τὴν ὑπόθεσι θὰ ξανακοσκινίσῃ.
πρὶν λόγῳ ἢ ὑπόσχεσι ὁ βασιληᾶς τοῦ δώκῃ.

Ζηλέψαν κι' οἱ νειοθρόνιστοι τοῦ Αἴμου βασιληάδες,
καὶ ἀφοῦ πρῶτα ἔκαμε ὁ Βούλγαρος ταξειῖδι,
κι' ἦλθε καὶ μᾶς χαιρέτισε μὲ τόσοις τιμενάδες,
ποῦπαν πολλοὶ πῶς ἔρχεται ν' ἀλλάξῃ δακτυλίδι,
τώρα ἐβγήκαν 'στὰ πανιά μὲ τὴν ἀράδα κι' ἄλλοι,
πάγ' ὁ Νικήτας 'στὸν Χαμίτ, ὁ Σέρβος μὲς 'στὴν Βιέννη,
φεύγει κι' ὁ Κάρολος νωνὸς 'στὸ Βερολίνο πάλι,
κι' οἱ ὑπουργοὶ τους τρέχουνε ὡσὰν δαιμονισμένοι.